

Značenje pohoda (posjeta)

Hrvatski rječnici riječi „pohod“ i „posjet“ opisuju kao „dolazak u goste; obilazak kakva mjesta ili znamenitosti; dolazak u nečiju kuću radi razgovora, druženja, iskazivanja poštovanja, uspostavljanja dobrih, prijateljskih odnosa; obilazak znanca ili nekoga mjesta radi razgledavanja, upoznavanja; polazak s određenim ciljem; obilazak koga ili čega“.

Pohoda ima raznih vrsta. Kao što rječnici nabrajaju, pohod je najčešće vezan u dolazak neke drage osobe, bez obzira na to je li ona bila rodbinski vezana ili ne. Najčešće se ne mora raditi o osobi koja je krvno povezana s osobom koju posjećuje.

Često se riječ „posjet“ ili „pohod“ rabi za dolazak neke ugledne osobe; bilo privatno, bilo službeno, tijekom pohoda nekoj državi, instituciji ili tome slično.

Ni jedan pohod se po svojoj važnosti ne može usporediti s pohodom Boga ljudima; Boga koji je došao na svijet i koji je iz ljubavi želio postati jedan od nas – postati čovjekom – te se stoga utjelovio. Taj Božji pohod je „pohod par excellence“. Svi ostali pohodi samo su „blijeda slika“ tog jedinstvenog pohoda. Međutim, kao što je naznačeno i u rječnicima, pohod često ima konotaciju ljubavi, poštovanja, brige, prijateljskih odnosa. U tu kategoriju možemo svrstati i pohod Blažene Djevice Marije svojoj rođakinji Elizabeti koja je bila u potrebi.

No, ovih smo dana svjedoci još jednog važnog pohoda Crkvi u Hrvata, a to je pohod Svetog Oca Benedikta XVI. Republici Hrvatskoj i Crkvi u Hrvata 4. i 5. lipnja 2011. godine. Tim pohodom Sveti Otac pokazuje svoju pastirsku brigu, kao poglavar cijele Katoličke crkve, za hrvatski vjernički narod. I stoga bismo trebali biti zahvalni na tom pohodu.

U taj cijeli spektar posjeta, iako se po značenju nikako ne može usporediti s gore navedenim posjetima, može se ubrojiti i posjet novog broja *Vrhbosnensiae* vašim domovima i dolazak u vaše čitateljske ruke donoseći vam rukovjet zanimljivih tekstova.

Šimo Maršić u svojem radu piše o mladima u Bosni i Hercegovini te o tome kako bi Crkva mogla i trebala najbolje djelovati i odgovoriti na potrebe mladih ljudi. Očito je da mladi žive u novoj političkoj, gospodarskoj i socijalnoj situaciji te da su ratna zbivanja devedesetih godina prošlog stoljeća znatno utjecala na stavove i promišljanja mlade generacije. U takvim izmijenjenim okolnostima nužno je da Crkva pronađe najbolji način pastoralnog djelovanja, budući da su mladi budućnost i Crkve i društva.

Mato Zovkić promišlja o himnu iz 13. poglavlja knjige Tobijine. Tobija je sa svojom obitelji živio izvan zemlje Izraelove, ali je i u izgnan-

stvu ostao vjeran vjeri svojih praotaca, na što potiče i svojeg sina. Tobija u himnu zahvaljuje Bogu koji svoj narod odgaja kaznama, ali mu iskazuje i milosrđe.

Vjerujem da ste zamijetili da u *Vrhbosnensii* nije bilo previše povijesnih članaka, stoga me raduje prilog Milenka Krešića koji progovara o crkvenom uređenju Trebinjsko-mrkanske biskupije u 17. stoljeću, koja je u početku imala dvije župe, a kasnije se taj broj udvostručio. Tijekom 17. stoljeća na tom su prostoru djelovala 23 svećenika. Ovim radom otkidamo od zaborava povijest koja je „učiteljica života“.

Kako je jedno od temeljnih usmjerenja našeg časopisa obrađivanje međureligijskih pitanja, rad Nike Ikića upravo pokriva to područje. Naime, Ikić progovara o ekumenskim nastojanjima u Beogradskoj nadbiskupiji, posebno u njegovu službenom časopisu „Blagovijest“; nastojanja koja su imala i svoje padove i svoje uspone.

Zdenko Spajić piše o Crkvi i njezinu odnosu prema materijalnim dobrima. Iako ima onih koji smatraju da Crkva ne bi trebala posjedovati materijalna dobra, autor ističe da Crkva ima pravo i potrebu posjedovati materijalna dobra da bi ostvarivala vlastite svrhe, kao što je vršenje bogoslužja, uzdržavanje klera te pomoć potrebnima.

Moram izraziti svoju radost i zbog članka Andreja Šegule iz dvaju razloga. Prvi je što je autor franjevac iz Slovenije, a drugi je tema koju obrađuje, a to je poslušnost sv. Franje (a time i franjevaca) u odnosu prema Crkvi kao instituciji, gdje pokazuje Franjinu blizinu sa Crkvom, iako se nije slagao s načinom života tadašnje Crkve. Franjo je isto tako poštovao službenike Crkve. Crkva mu je bila sigurno utočište i jamstvo prave vjere i liturgije.

Još jedan franjevac, ovaj put iz Bosne i Hercegovine, Velimir Blažević, piše o pravnom pitanju razrješavanja ženidbe apostolskom povlasticom. Iako je nerazrješivost bitno svojstvo ženidbe, pojedine se ženidbe mogu razriješiti bilo na temelju Pavlove povlastice, bilo posebnom apostolskom povlasticom, o čemu je ovdje riječ.

Drago Župarić obrađuje grčku Eshilovu tragediju „Perzijanci“ koja pokazuje mnoge religiozno-etičke elemente.

Posljednji vrijedan rad novi je prijevod biblijske knjige proroka Daniela, i to njegovih aramejskih dijelova. Tu je još i zanimljivo promišljanje Tomislava Jozić, kao i nekoliko vrijednih recenzija knjiga.

Želim vam svima ugodno čitanje.

Glavni i odgovorni urednik